

sagernes karakter og det forhold, at kommunerne normalt vil have forhåndskendskab til de enkelte områder, samt at en række af sagerne i forvejen behandles af kommunerne efter bygge- og planlovgivningen, medfører kommunalbestyrelsernes overtagelse af disse sager kun et beskedent merforbrug. På landsplan skønnes ressourceforbruget at udgøre 2 årsværk svarende til 0,7 mio. kr.

3.5. Finansiering af kommunale og amtskommunale udgifter

I overensstemmelse med det udvidede totalbalanceprincip finansieres kommunale og amtskommunale merudgifter inden for Miljøministeriets samlede rammer.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til kapitel 1

Formål

Til §§ 1 og 2

Formålsbestemmelsen afstikker rammerne for de hensyn, som lovligt kan og skal tages ved administrationen af loven.

Stk. 1 er i overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i lov om miljøbeskyttelse og lov om planlægning. Herved er det markeret, at det overordnede formål med disse love er det samme, og at de udgør en del af en helhed. Bestemmelsen i den gældende lovs § 1, stk. 2, nr. 4, om at bidrage til, at det menneskelige miljø ikke forringes ved forurening, der ikke er gentaget udtrykkeligt i forslaget til formålsbestemmelsen, rummes nu af de brede rammer i stk. 1.

I stk. 2 er det fremhævet, hvilke formål det er hensigten at varetage med loven.

De hensyn, som her opregnes, er de, som nu varetages efter naturfredningsloven og naturforvaltningsloven. Der kan således fortsat gennemføres fredninger af bynære arealer til sikring af navnlig rekreative interesser (de såkaldte beliggenhedsfredninger).

Eftersom loven også erstatter lov om bekæmpelse af sandflugt, er det i § 2 udtrykkeligt præciseret, at dette hensyn også skal varetages ved loven. Endelig er det i § 2 nævnt, at formålet med loven også er at forøge det statslige skovareal, således som det fremgår af naturforvaltningsloven. Dette vil kunne ske gennem Miljøministeriets opkøb af arealer med henblik på skovrejsning.

Til kapitel 2

Generelle beskyttelsesbestemmelser

Til §§ 3, 4, 5, 6 og 7

1. Indledning

Naturfredningsloven har siden 1972 rummet bestemmelser, hvorefter visse naturtyper (vandløb, søer m.v.) har været omfattet af en generel beskyttelsesordning, således at en række indgreb, der ændrer områdernes naturtilstand, ikke må foretages uden forudgående tilladelse fra det pågældende amtsråd.

Med baggrund i en fremadskridende forringelse og reduktion af de udyrkede eller ekstensivt udnyttede naturarealer er den generelle beskyttelsesordning ved flere ændringer af naturfredningsloven (1975, 1978 og 1983) successivt blevet udvidet til at omfatte flere naturtyper (moser, heder og strandenge m.v.).

I redegørelsen af 2. marts 1987 til Folketinget om en samlet strategi på marginaljordsområdet peges der på, at bevarelsen af udyrkede eller ekstensivt dyrkede arealer vil være et af flere hovedmål for de kommende års strategi. Derfor må de miljømæssige interesseområder, som i dag dyrkes ekstensivt eller henligger i udyrket tilstand, opretholdes og sikres. Det gælder således strandenge, ferske enge, overdrev og andre småbiotoper, og redegørelsen indeholder i denne henseende forslag om, at der fastsættes klare regler om beskyttelse af sådanne arealer, og at der sker en styrkelse af beskyttelsen af søer og vandhuller.

Endvidere er behovet for bevaring af de udyrkede og ekstensivt udnyttede arealer blevet understreget i redegørelsen af 2. marts 1987 til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg om naturbevaring og friluftsliv m.v. og i de øvrige tilkendegivelser i forbindelse med udvalgets behandling af de ovennævnte redegørelser samt i dets beretning af 3. juni 1987 om en samlet strategi på marginaljordsområdet.

Af Miljøministeriets redegørelse om miljøtilstanden i Danmark, august 1991, fremgår det, at naturen fortsat er i tilbagegang.

Lovforslaget viderefører naturfredningslovens beskyttelsesordning med de ændringer, som følger af de ovenfor nævnte retningslinier. Det bemærkes dog, at beskyttelsen foreslås udvidet til også at gælde sten- og jorddiger.

Alt i alt indebærer forslaget en væsentlig styrkelse af beskyttelsen af de tilbageværende egentlige naturområder i Danmark. Samtidig kan det ses som led i en forbedret opfyldelse af de målsætninger m.v., som fremgår af forskellige internationale naturbeskyttelsesinstrumenter, som Danmark har tiltrådt. Det drejer sig specielt om Ramsar-konventionen om beskyttelse af vådområder, Bern-konventionen om beskyttelse af Europas vilde planter og dyr samt naturlige levesteder og EF-direktivet om beskyttelse af vilde